

DONCS
AIXÒ

MARCEL·LÍ
BORRELL

Aeròdrom

E spriu deia que tot està en els grecs. Els de fa 25 segles, quan Zeus regnava des de l'Olimp i Aristòtil i companyia inventaven paraules per posar ordre a les coses i els cossos. Una de les que m'agraden és aeròdrom, mot compost de *árp* (aire) i *òπόγος* (carrera): carretera per enlairar-se i aterrar. La prefereixo a aeroport, sona a port de mar. Aeròdrom em remet a pel·lícules clàssiques de regust ranci, com quan Cary Grant exercia de líder a Barranca, l'aeròdrom de pa sucat amb oli als Andes peruans de *Sólo los ángeles tienen alas*. Aeròdrom, doncs, territori especialment adaptat i amb la infraestructura necessària per a permetre l'enlairament i l'aterratge d'aeronaus. L'altre dia llegia per enèsima vegada que l'Aeroport de Lleida-Alguaire desvia els seus avions a Reus perquè la boira, tan lleidatana i poètica, ha decidit, Afrodita capriciosa, que ningú hi posés els peus. Per tant, des del llunyà 2010, a l'Aeroport de Lleida-Alguaire només es pot aterrar quan Sa Deessa la Boira escampa. Aleshores, els esquiadors britànics podrien practicar surf fluvial a les comportes de La Mitjana. No badis més, felix Larrosa. L'Aeroport Lleida-Alguaire (on bufa l'aire) és la metàfora de la política de l'enveja. Si Barcelona, Girona i Tarragona tenen aeroport, ¿per què no jo?, va preguntar-se Lleida. La resposta: l'aeròdrom de *Sólo los ángeles tienen alas*.